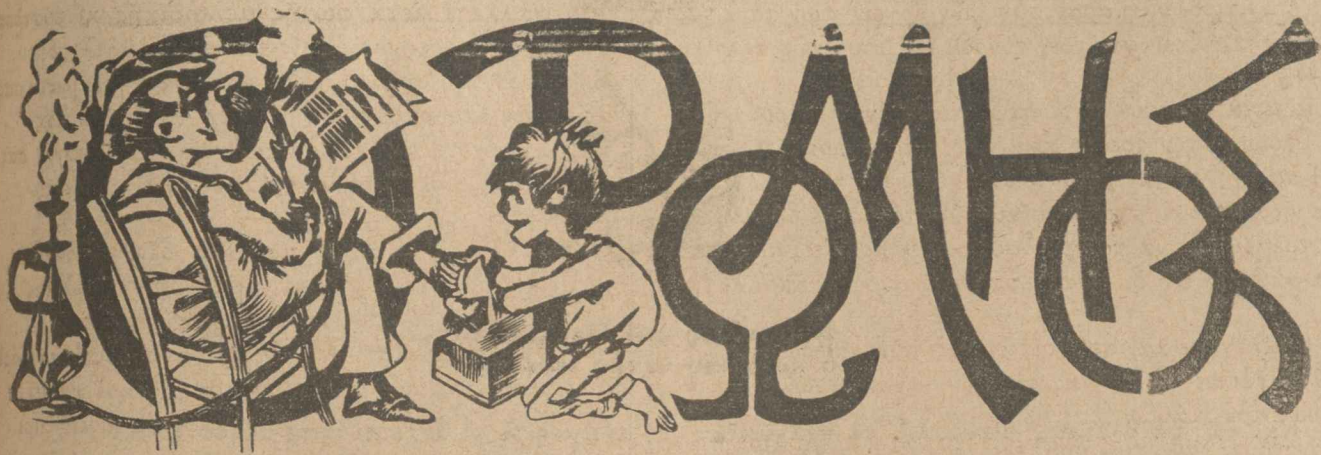

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
Κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεῖντα ἓνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμαῖὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
κι' ὅταν ἔρω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέλωμαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε,
καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιά δεκάρα.

Ἐκτὴ Μαΐου κι' εἰκοστή,
κι' ἡ γῆ μας κάμινος ὁδοστή.

Σαράντα τέσσερα καὶ μὲ τρακόδια,
καὶ 'ὅτ' αὐτὰ νερὰ μας καράδια τόδα.

Ταρλαμπούμπα, ταρλαλά,
ὅλοι ἄσπρο τοῦ Μελά.

Ὁ Φιλήμων, ὁ Φιλήμων, τῆς Ἀθήνας τὸ στολίδι,
ἡ μεγάλη του ἡ γλώσσα κόβει ράβει σὰν ψαλίδι,
καὶ ἂν Δήμαρχος δὲν ἐβγῇ καὶ δὲν πᾶνε τᾶσπρα γόνα
ἐμπορεῖ νὰ μᾶς θυμώσει καὶ νὰ βγάλῃ τὸν Αἰῶνα.
Θέλει ψῆφο καὶ τοῦ πρέπει... ἀλλ' ἂν ἔχετε μὲλα,
ταρλαμπούμπα, ταρλατούμπα, ὅλοι ἄσπρο τοῦ Μελά.

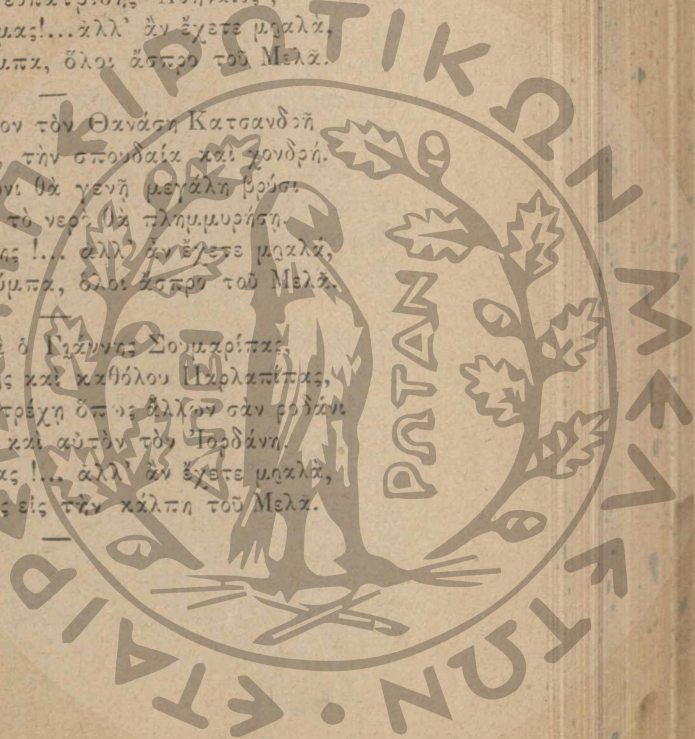
Τι σὰς λέει, συμπολίται, καὶ ὁ γυιὸς τοῦ Μπαρμπαλῆ,
ὁ λεβέντης Νικολάκης μὲ τὴ γνώσι τὴν πολλή,
ὁ Δήμαρχος ἐπῆγε νὰ σπουδάσῃ 'στὰ Παρίσι
καὶ μᾶς γύρισε ὀπίσω μὲ διπλώματα περίσσια;
Τι χρυσὸ παιδί κι' ὁ Νίκος!... ἀλλ' ἂν ἔχετε μὲλα,
ταρλαμπούμπα, ταρλατούμπα, ὅλοι ἄσπρο τοῦ Μελά.

Κι' ὁ Σταυρίπουλος ὁ Κώστας, ποῦ πηγαίνει πάντα ἔσιχ,
τί βαρβάρτος δικηγόρος... ὦχ! ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια!
Ὅλοι λένε ὅτι τᾶχει τετρακόσα τὰ μὲλα του
καὶ τὸν κάθε νόμο παίζει μὲς 'στὰ πέντε δάκτυλά του.
Ὅτι πῆς κι' αὐτὸς ἀξίζει... ἀλλ' ἂν ἔχετε μὲλα,
ταρλαμπούμπα, ταρλατούμπα, ὅλοι ἄσπρο τοῦ Μελά.

Τί σὰς λέει καὶ ὁ μάρτυς Κυριακὸς, ὁ Παναγῆς,
ποῦ φυτρώνει πάντα πρῶτος 'στὴν βορὴν τῆς ἐκλογῆς
καὶ κατόπιν ὑπὲρ ἄλλων θυσιάζεται γενναίως;
ὡς φιλότιμος πολίτης κι' εὐπατρίδης Ἀθηναῖος;
Τί καλὸς κι' ὁ Παναγῆς μας!... ἀλλ' ἂν ἔχετε μὲλα,
ταρλαμπούμπα, ταρλατούμπα, ὅλοι ἄσπρο τοῦ Μελά.

Μὴν ξεχνᾶτε δὲ κι' ἐκεῖνον τὸν Θανάση Κατσανδοῦ,
μὲ τὴν δίκαιη τὴν μύτη, τὴν σπουδαίαν καὶ μονορῆ.
Τόνα κι' ἄλλο του ρουθοῦνι θὰ γενῇ μεγάλη βούσι
κι' ὅπου ξέρε κι' ἀνδρεία τὸ νερό θὰ πλημμυρήσῃ.
Τί καλὸς κι' ὁ κύρ Θανάσης!... ἀλλ' ἂν ἔχετε μὲλα,
ταρλαμπούμπα, ταρλατούμπα, ὅλοι ἄσπρο τοῦ Μελά.

Ἐποφύριος προβάλλει καὶ ὁ Γιάννης Σουμαρίπας,
τῶν ὁδῶν ὅλων γνώστης καὶ καθόλου Παρλαπίπας,
κι' ἂν ἡ γλώσσα του δὲν τρέχῃ ὅπως ἄλλων σὰν ροδῶν
μὰ θὰ φέρῃ 'στὴν Ἀθήνα καὶ αὐτὸν τὸν Ἰσοδάνη.
Τί καλὸς κι' ὁ Σουμαρίπας!... ἀλλ' ἂν ἔχετε μὲλα,
ὅλοι ἄσπρο μὲ τὰ δῶδ' αὐτοῦ τὴν κάλπη τοῦ Μελά.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος οἰκέτος.

Π.—Καὶ πῶς τὰ βλέπεις, Φασουλῆ, τὰ πράγματα;
Φ.—

Π.—Τὸ μέλλον φωτεινότατον, τὸ δὲ παρὸν ἐντρυφήμα.

Π.—Γιὰ τῆς Ἀρχόντως ἔμαθες καὶ σὺ τὸ δακτυλίδι,
ἐκεῖνο τὸ πολύτιμο καὶ ἀκριβὸς στολίδι;

Φ.—Τὸ ἔμαθα...

Π.—Κι' ἐντύπωσιν δὲν σοῦκαμε καμμίαν;

Φ.—Συνειθισμένα πράγματα γιὰ τὴν Ἀστυνομίαν.

Π.—Πῶς δηλαδή;

Φ.—Νὰ δηλαδή μὲ ἄλλους λόγους, κοῦκκο,

πολλοὶ τραβοῦν κωλόκουρο, πολλοὶ βαροῦν τραμποῦκο,

ἀφ' ὅτου ἐναυμάχησαν παρὰ τὸ Ναυαρίνον

οἱ Ἀγγλογάλλοι Ναύαρχοι πρὸς χάριν τῶν Ἑλλήνων,

κι' ἀνεκρήνυθη κι' ἡ Ἑλλάς βασιλείον μὲ νόμους,

κλητῆρας Ἀστυνομικοὺς καὶ ἄλλους περιδρόμους.

Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐποχὴν καὶ ἴσως πρὶν ἀκόμη

καθιερώθη μερικοὶ κλητῆρες κι' Ἀστυνόμοι

τῆς καθεμιᾶς Ἀρχόντως μας νὰ δέχωνται τὰ δῶρα,

ὅπως φρουρῆται κάλλιον ἢ τάξις ἐν τῇ χώρᾳ.

Τοιαῦτα διεδίδοντο ἀπὸ τοὺς φαμπαρόνους

καὶ ἄλλο τι δὲν ἔμενε εἰς τοὺς παρόντας χρόνους

παρὰ νὰ βῆγῃ, βρὲ Περικλῆ, ὁ Φῶν-Κολοκοτρώνης

νὰ μᾶς τὰ πῆ ὀρθὰ κοφτὰ λαλίστερος κορώνης

μὲ ὕφος κᾶπως παρδαλὸν κι' ὀλίγον ἐξημμένον

πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν τῶν διαφορομένων.

Τί δὲ μᾶς εἶπε, Περικλῆ, τὰ ξέρεις καὶ τὰ ξέρω,

καὶ εἶναι ὅλως περιττὸν νὰ πῶ τὰ περαιτέρω.

Μᾶς ἀπεκάλυψε πολλὰ περὶ Ἀστυνομίας

καὶ ὅτι χάριν τρυφερᾶς κι' ἀρχαίας γνωριμίας

ἐκ τῆς Ἀρχόντως κόσμημα ἐδέχθη τῶν χειρῶν

ὡς προσφιλεῖ ἀνάμνησιν ἀρχαίων ἡμερῶν.

Ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως ἐκείνης τῆς σπουδαίας,

ποῦ συζητήσεις ἦναψε μεγάλας καὶ ραγδαίας,

ἀμέσως ἐφωτίσθησαν τὰ πλήθη τῶν σοφῶν

καὶ πᾶσα γῆ ἀντήχησε μὲ τὸνομα τοῦ Φῶν,

καὶ εἶπαν ὅλοι πῶς μ' αὐτὸ τὸ κόσμημα τὸ σπάνιον

ἴδομεν φῶς ἀληθινὸν καὶ πνεῦμα ἐπουράνιον.

Π.—Καὶ σὺ, μωρέ, τί λὲς γι' αὐτό;

Φ.—Δὲν βγάζω τσιμουδιά...

κι' ἐκεῖνος ἔχει σὰν κι' ἐμὲ γυναῖκα καὶ παιδιά,

τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς σου λέγω, Περικλέτο,

ὁ πρῶτος ἀναμάρτητος τὸν λίθον τοῦ βαλέτω.

Π.—Φιλάνθρωπος μοῦ ἔγινες...

Φ.—Τί διάβολο νὰ κάνω...

τὴν τόσην αὐστηρότητα δὲν τὴν καταλαμβάνω.

Νομίζω δέ, βρὲ Περικλῆ, κι' ἐγὼ καὶ ἄλλοι φίλοι

πῶς πᾶς φρουρὸς τῆς τάξεως καὶ πρέπει καὶ ὀφείλει

τῆς ὑψηλῆς του θέσεως κόνόρε νὰ κρατῇ,

ἀνάγκη δὲ νὰ δέχεται πρὸς τοῦτο κᾶτι τί,

κι' ὅποιος δὲν ἔχει κάλπικο τὸ δόντι του νὰ ζῇ

θαρρῶ πῶς εἶναι δίκαιον νὰ δέχεται μπαξίσι,

νομίζω δὲ πῶς ἴδιον δὲν εἶναι τοῦ τυχόντος

νὰ πέρνῃ δῶρα ἐκλεκτὰ ἐκ μέρους τῆς Ἀρχόντως.

Συγχώρει, φίλε Περικλῆ... τὸν Φασουλῆν μιμήσου...

ἂν συγχωρῇ δὲν βλάπτεται καθόλου ἡ τιμὴ σου.

Τὴν τόσην αὐστηρότητα παρακαλῶ ν' ἀφήσῃς,

ἔτσι ἐπλάσθῃ, Περικλῆ, τοῦ Ἑλληνος ἡ φύσις,

νὰ πέρνῃ καὶ νὰ δέχεται μπαξίσι καὶ τραμποῦκο,

ἄλλοιῶς τοῦ πέρνουν τὸ βρακὶ μαζί μὲ τὸ σουρτούκι.

Ἐγὼ τὰ πάντα πάντοτε παρέρχομαι ἐν σιγῇ,

ἢ δὲ ψυχῇ μου ἔγινε ἀκένωτος πηγὴ

ἐλέου, συγχωρήσεως, κι' ἐπιεικειᾶς τόσης,

κι' εἰς ὅλους φαίνομαι εὐσπλαγχνος γραπτῶς καὶ διὰ ζώσης.

Ἰδού... μοῦ εἶπαν κατ' αὐτὰς καμπόσοι παληοφένται.

Ἐπάρχους πῶς διώρισαν δὴ τρεῖς κατσιακλιέρταις.

Π.—Καὶ σὺ τί τοὺς ἀπήντησες;

Φ.—Καὶ τοῦτο θὰ περάσῃ

καὶ ἡ πατρίς προαίρεται νὰ δράσῃ καὶ θὰ δράσῃ.

Μὴ ψύλλους μέσα στ' ἄχυρα, βρὲ Περικλῆ, γυρεύω

γιατὶ ἀδίκως χάνεσαι καὶ χολοσκᾶς καὶ ρέβεις.

Μὴ μὲ τὸ τίποτα χαλᾶς τῆς μούρης σου τὸ χρώμα,

μὴ κίνει τὸν ἀνάγυρον, γιατί ἀφίνει βρώμα,

βλέπε τὰπέξω μοναχὰ καὶ ὄχι τ' ἀπὸ μέσα,

καὶ φτύνε καὶ φασκέλωνε καὶ φώναζ' ἔγνα λίσσα.

Συγχώρει, φίλε Περικλῆ... τὸν ὄρε σου δὲν πέσει...

θυμησοῦ καὶ τοῦ Κότταρη τὸ κλιέφτω, κλιέφτω...

Μὴν εἶμεθ' ἀγριάνθρωποι καθὼς κι' οἱ Ἑσκιμῶσι...

μακάρι νὰ ἐκλέβαμε κι' ἐμεῖς, βρὲ κουτομὴ,

κι' Ἐπάρχους νὰ μᾶς ἔκαναν κι' ἀνθρώπους ὅπως πρέπει.

ποῦ νὰ τὸν πλάνη κόψιμο ἐκεῖνον ποῦ μᾶς βλέπει.

Μακάρι νὰ μὴν πῆγαιναν τὰ λόγια μας στὸν βρόντο

καὶ δακτυλίδια νάδινε στοὺς δῆς μας ἡ Ἀρχόντως,

κι' ὅσοι μᾶς βλέπουν, Περικλῆ, μ' ἐκεῖνα τὰ στολίδια

νὰ λένε πῶς τὰ χέρια μας τιμοῦν τὰ δακτυλίδια.

Μὴ τοὺς Ἐπάρχους, Περικλῆ, κακολογῆς ποσῶς,

μὴ θέλῃς μὲ τὰ σχόλια νὰ μείνῃς ὁ μισός,

ἢ τόση αὐστηρότης σου ἄς πᾶν νὰ χαθῇ,

ἂν δὲ τὸ Σύνταγμα ποτὲ ἀναθεωρηθῇ

καὶ κατὰ τύχην προσκληθῶ μετὰ τῶν προεστώτων,

αὐτὸ μὲ γραμματα χρυσὰ θὰ γράφω ἄρθρον πρῶτον:

«ὅποιος Ρωμηὸς μὲ τὴν κλοπὴν μικράν δὲν εἶνε σὺν τῇ

αὐτῷ δὲν διορίζεται εἰς δημοσίαν θέσιν.»

Ναί, ἀδελφέ μου Περικλῆ, τὸν αὐστηρὸ μὴν κάνῃς

διότι τότε φαίνεσαι πῶς εἶσαι μεγχιλιδάνης,

καὶ μὲ τὴν αὐστηρότητα καὶ σὺ δὲν θὰ ἔμορφε

μεταξὺ τοῦ ἀσπρόρρουχο ποτέ σου νὰ φορέσῃς.

Σὺ τὰπα μία, δύο, τρεῖς, ὡς πότε θὰ τὰ λέω;

Π.—Μὲ ἀπελπίσεις, Φασουλῆ, καὶ μοῦρχεται νὰ κλαίω.

Φ.—Μὴν κακαρίζῃς, Περικλῆ, σὰν κλώσσα τοῦ Παυ-

λίδη,

κι' ἂν ἐρωτᾷς τί γίνεται καὶ γιὰ τὸ δακτυλίδι,

Κολοκοτρώνης τὸ φορεῖ, Κολοκοτρώνης τῶχει,

κι' ὅποιος γιὰ τοῦτο βγάλλῃ γρῦ τὸν καρτερεῖ ἀπόχῃ.

Π.—Ὅρσε λοιπὸν μπαγλάρωμα στὴ ράχη σου, κασ-

σίδη,

γιατὶ ἀλήθεια μ' ἔσκασες μ' αὐτὸ τὸ δακτυλίδι.

Ὁ Ναύαρχος ὁ Ἰσπανός κι' ὁ Φαδουλῆς ὁ ταπεινός.

Φ.—Προσέρχομαι ὡς ἐκλογεὺς τοῦ Δήμου Ἀθηνῶν

καὶ χαιρετῶ τὸν Ναύαρχον τῶν φίλων Ἰσπανῶν.

Σκεφθῆτε πῶς ἀράξατε σὲ τοῦτα τὰ νερά,

ποῦ ἐλουσθῇ, Ναύαρχε, ἡ Δόξα μιά φορὰ,

κι' ὁ Ἑρῆς πῆγε λέωντας ὡς ποῦ νὰ πῆς κρεμμύδι,

τῶν δὲ πατέρων οἱ ἐχθροί, κι' οἱ Πέρσαι καὶ οἱ Μῆδοι,

ἄρσαντες τὴν σήμερον κιδάρεις καὶ τιάρας,

καλίζου τὰ παπούτσια μας ἀντὶ μιᾶς πεντάρας.

Σὲ τέτοιο γάλλο καταντοῦν ὅσοι μ' ἐμᾶς τὰ βάζουν,

χωρὶς τὴν ἱστορίαν μας καθόλου νὰ διαβάσουν.

εἰς τὴν ἀρχὴν κορδόνονται καὶ βγάζουν τὰ λεπίδια,

γιατὶ θαρροῦν πῶς εἶμεθα τοῦ κόσμου τὰ σκουπίδια,

ἀλλὰ στὸ τέλος, Ναύαρχε, ἀνοίγουν τὰ στραβά των

καὶ φεύγουν μὲ τὰ τέσσερα τὰ σαπιοκάραβά των.

Χαῖρε λοιπὸν, ὦ Ἰσπανέ μετὰ τῆς Ἰσπανίας,

τῆς χώρας τῶσων εὐγενῶν κι' ἵπποτικῆς μανίας,

ποῦ ὁ Κιχῶτος ἄλλοτε ὑπῆρξε πρῶτος ἥρωας,

τὴν βρέχει δὲ ὁ Δούριος κι' ὁ Γουαδαλκιβῆρος,

κι' ὁ Τάγος ὁ περίφημος καὶ ὁ Γουαδιάνας,

νόσους πολλὰς ὡς σήμερα ἐκπλύναν καὶ λυμάναν,

ἐκβάλλων δὲ ὀρμητικὸς στὸν κόλπον τῶν Γαδεύρων,

κι' ἄλλοι πολλοὶ πηγάζοντες ἐκ τῶν κλεινῶν Ἰβήρων.

Ποσάκις ἐπεθύμησα νὰ ἔλθω ἐκεῖ πέρα

νὰ κοπανίσω σὰν κι' ἐδῶ καθουρδιστὸν ἄερα,

καὶ μὲ τὴν φαντασίαν μου τὴν καίουσιν καὶ ἐργάσαν

νὰ τρέξω στὴν τριπένδοξον ἐκείνην Σαραγόσσαν,

τὰ ἴχνη τοῦ Εὐνάη σας νὰ πάρω ἀπ' ὀπίσω,

τοῦ πάλαι Δὲν Ρουί-Γομιζ τὸ κέρας νὰ σαλπίσω,

ν' ἀφίνομαι ἀκρόατος στὸν κόσμον τῆς τρυφῆς

καὶ ὡς ἵπποτης γρήγορος ἐλευνῆς μορφῆς

τὸν πάλαι Ἀγαμέμνονα γενναίως νὰ ταπεινώ

καὶ κάποιε τὰ πίσω του μὲ χάριν νὰ θαυμάω,

ποῦ τόσαις ἀλογαμυγαῖς τὰ ἔχουν καταράται,

νὰ στέκῃ δὲ ὡς Σάντσος μου ὁ Περικλῆς στὸ πλάγι,

κι' ἐξιστορῶν τοὺς ἄθλους μου εἰς τοῦτον τὸν στωμύλον

νὰ μάχωμαι κατὰ σκιῶν πτεράν, κι' ἀνεμαυλῶν,

κατόπιν δὲ στὴν τάκτριον νάλθω ὑπερφάνως

μὲ τοῦ Μαμβρίνου τὸ βράχ καὶ κολοσσαῖον ἄγκυρος,

καὶ τρέχων πρὸς τὸν Θεωρήν, τὸν μέγαν Ναπολέοντα,

μὲ τὸν πιστὸν μου Περικλῆν, τὸν αἰώνιος κλαίοντα,

καὶ μ' ἐνόημα ἵπποτικὸν τῶν χρόνων τοῦ Γολδόνη,

νὰ σκούζω στὸν Πρωθυπουργὸν ἑπτὰ φορὰς Κορδόνη.

ὦ! πόσον ἤθελα νὰ δῶ τὸν ποταμὸν τὸν Τάγον,

τὰς πόλεις τῶν Μαυριτανῶν καὶ τῶν Ἀβενσαράγων,

τοὺς ταυρομάχους τοὺς κλεινοὺς κι' αὐταῖς τῆς Ἰ-

σπανιόλαις,

ποῦ ὅτ' ἀκρόασι στέκονται κρυμμέναις ἢ μαριόλαις,
καὶ νὰ ξυπνῶ τῆς γειτονιάς μὲ τῆς πολλὰς Σονάταις,
μὲ τῆς Ἑστουντιανῶν σὰς καὶ τῆς Μαντολινάταις.

Ω! πόσον ἤθελα νὰ ὀδῶ καὶ ἐκείνην τὴν Γρενάδα
νὰ κάμω σὰν περαστικὸς καὶ ἐκεῖ μὴ σερνάδα,
καὶ νὰ περάσω ὕστερα καὶ ἀπὸ τὴν Καρθαγένη
καὶ ἀπὸ τὰ ξεφωνήματα ὁ σβέρκος μου νὰ βγαίνει,
ὡς ὅτου μὲ τὸν Σάντσο μου, τὸν Περικλῆ τὸν βλάκα,
κακὴν κακῶς καὶ οἱ δύο μας νὰ πᾶμε στὴν Μαλάκα.

Ω! πόσον ἤθελα νὰ ὀδῶ καὶ τὴν Ἀνδαλουσίαν,
τὴν γῆν τὴν καλλιγύναικον καὶ εἰς καλλονὰς πλουσίαν,
τῶν μεγατίμων Ἰνδαλγῶν τὰ γένη τὰ μεγάλα,
καὶ αὐτὸν τὸν Βασιλέα σας, ὅπου βυζαίνει γάλα,
ποῦ δὲν τοῦ καίγεται καρρὶ γιὰ τὰ καθήκοντά του
καὶ πότε πότε σὰν μπεμπές δροσίζει τὴν νταντᾶ του.

Πῶς ἤθελα νὰ λέγωμαι Δόν-Φασουλῆς καὶ ἐγώ,
εἰς Δουλσινέας φλογερὰς τοὺς κόλπους νὰ σφριγῶ,
ὅπου τὸ κάθε μάτι τῆς νὰ σφάζῃ σὰν στείλετο,
καὶ ἀμέσως νὰ βαπτίσω Δόν καὶ αὐτὸν τὸν Περικλέτο.

Βεβαίως, φίλε Ναύαρχε, παρὰ τοῖς Ἰσπανοῖς
ὕπάρχουν ἀναρίθμητοι πρὸ χρόνων εὐγενεῖς,
ἀλλὰ θαρρῶ καὶ οἱ Ἕλληνες δὲν πᾶνε παραπίσω
καὶ αὐτοὶ συναγωνίζονται καὶ σὰς βαστοῦν τὸ ἴσο.

Ἐδῶ νὰ γίνης εὐγενὴς εὐκόλως θὰ ἴμφορέσης,
ἂν μόνον ἓνα σῶδρακο μεταξωτὸ φορέσης,
καὶ ἔδῶ ἡ Δόναϊς πλημμυροῦν καὶ μὲς στοὺς δρόμους
τρέχουν,

ἀλλὰ καὶ ἐκεῖναις, Ναύαρχε, ὅπου λεπτὸ δὲν ἔχουν
ὅτ' ἀτρίπια τὰ παπούτσιά των νὰ βάλουν μεντζισόλαις,
γυρεύουν σῶναι καὶ καλὰ νὰ γίνουν Δόνα-Σόλαις.
Δὲν εἶναι παιξε γέλασε καὶ ἡ τῶν Ἑλλήνων χώρα,
ἔδῶ καθέννας εἶναι Δόν καὶ καθεμὴν Σινιόρα,
καὶ δὲς του πᾶν εὐγένεια μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ...

(Ὁ Ναύαρχος ἐκπλήσσεται χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι.)

Φ.— Ἡμεῖς, μεγάλε Ναύαρχε, μετὰ πολλῆς μανίας
ἐγκύπτομεν σπουδάζοντες εἰς τὰ τῆς Ἰσπανίας,
καὶ μὴ θαρρῆς πῶς δι' αὐτὴν μιλῶ στὰ κουτουροῦ...
εἰς τὴν Μαδρίτην Πρεσβευτῆς ὑπῆρξε πρὸ καιροῦ
ἐκεῖνος ὁ Δόν-Στέφανος, Σκουλούδης ὁ πολὺς,
ποῦ ἓνα φράκο του παληὸ φορεῖ ὁ Φασουλῆς.

Ὁ δὲ Σκουλούδης ἔμαθε πολιτικὴ κομμάτι
ἀπὸ τὸν Κυριακόπουλο τὸν πρωτοδιπλωμάτη,
καὶ ἂν τὰ κατάρφει καλὰ εἰς τὰ δικά σας μέρη
αὐτὸς ὁ Κυριακόπουλος τὸν ἔβγαλε ξεφτέρει,
καὶ ἀφοῦ τὸν ἐδασκίλεψε νὰ κάμῃ τὸ καὶ τὸ
δικαίως τώρα τοῦ ζητεῖ χιλιάδες ἑκατὸ,
καὶ μὲ τὸν ὀάτκαλο κακὰ ὁ μαθητὴς θὰ μπλέξῃ...

(Ὁ Ναύαρχος ἐκπλήσσεται χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι.)

Φ.— Ἡμεῖς, μεγάλε Ναύαρχε, μετὰ πολλῆς μανίας
ἐγκύπτομεν σπουδάζοντες εἰς τὰ τῆς Ἰσπανίας,
ἀλλὰ καὶ ὁ Δόν-Θεόδωρος, λιγνὸς ὡς Ἀχαμνῶν,
ιδὼν θαλάσσας καὶ ἄστεα καὶ γνοὺς ἀνθρώπων νὰ
πιστεύω, φίλε Ἰσπανέ, πῶς διόλου δὲν ὁ ἀργὸς
τὴν ποθητὴν φιλίαν σας νὰ τὴν καλλιεργήσῃ,
καὶ τότε πᾶν ποῖος σὰς μίλει... ἀμάν, Χριστέ, καὶ
[εἰς τὴν]

(Ὁ Ναύαρχος τὸν χαιρετᾷ χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι.)

Φ.— Ἐδῶ ποῦ λέτε, Ναύαρχε, μετὰ πολλῆς μανίας
ἐγκύπτομεν σπουδάζοντες εἰς τὰ τῆς Ἰσπανίας,
καὶ ὅποταν, θεῖα χάριτι, τοῦ χρόνου προϊόντος,
τελειώσῃ καὶ ἡ γνωστὴ δουλειὰ τῆς Δόνας τῆς
[χρόνου]

καὶ φιλιώτουν αἱ Ἀρχαὶ τῆς χώρας τῆς εὐάνδρου,
τοῦτέστιν ὁ Εἰσαγγελεὺς μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου,
τότε θὰ συμμαχήσετε καὶ σεις, διαδόντρου γυνεῖ,
διότι καὶ ὁ Πρέσβυς σας, ὁ Πρά-Δέ-Ναντουγιέ,
ποῦ εὐγενὴς μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι ὡς στὴ ρίζα,
ἐπῆρε πρᾶγμα μὴ φορὰ, τὴν διαλεχτὴ Ἑλίκα,
τὴν πρὶν κυρίαν τῆς τιμῆς, τὴν κόρη τοῦ γιαιτροῦ,
καὶ οἱ γαιτροὶ ἀπέμειναν ὅτ' ἀκρὰ τοῦ λουτροῦ.
Αὐτὰ καὶ μένω ταπεινῶς ὡς Ἑλλήν ἐν ταῖς πρώταις
Δόν-Φασουλῆς, Δόν-Φουκαρῆς, Δόν-Νηστικὸς ἱππότης

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ φίλος Φλετορίδης, ὁ Θεόδωρος τοῦτέστι,
ἐκ Σάμου πατριώτης καὶ νέος σοβαρὸς,
σπουδᾶς ἐξετάσεις ἱατρικᾶς ὑπέστη,
καὶ ἐγένετο διδάκτωρ βερβάτος καὶ γερός.
Καὶ τώρα ὅλοι νύφῃ τοῦ εὐχονται χουσή
καὶ ὀργήγορα νὰ σταίλῃ Σαμῳτικὸ κρασί.

Ἰδιαιτέρως συνιστῶ τὸ Βιβλιοπωλεῖον
τῶν ἀδελφῶν Μαργαριτῶν, ποῦ εἶναι στὸ Παρίσι,
καὶ προμηθεύει πᾶν γνωστὸν καὶ ἄγνωστον βιβλίον
χωρὶς μ' ὑπερβολὴν τιμὴν νὰ σὰς στενοχωρήσῃ.
Μοναδικὸν Κατάστημα μ' ὑπόληψιν πολλὴν
καὶ εἰς τὴν Δύσιν συμπάσῃ καὶ τὴν Ἀνατολὴν.

Στὸν Πειραιᾶ Κατάστημα τοῦ Στάθη Δηλαβέρη,
ὅπου βεγάλω ἀρχίσει νὰ κάμῃ νταραβέρη.
Εἰς τοῦτο πλάκες τεχνηταὶ ἀπὸ τοῖς πρώτοις,
τὰς διακρίνει δὲ πολλὴ καὶ ὅλα στερεότης,
κατὰλληλοι πρὸς στρώσιμον εἰσόδων καὶ αἰθουσῶν
καὶ μαγειρείων ἀποτεκαὶ πάντων καὶ πασῶν.
Πρὸς τοῦτοις πλάκες στερεαὶ γιὰ κάθε πεζοδρομῖον,
καὶ ὡς αὐτὸ Κατάστημα δὲν ἔγινε παρόμοιον.

Ὁ Ῥωμῆος γνωστὸν ὡς κάγω — πῶς ὅτ' ἀπὸ τοῦδε ἀνέβη,
στὴν Νεάπολιν ἀπᾶνω — καὶ ἀπὸ τοῦδε σφοδρεῖται
μὲ ξενοδοχεῖο Ἑῶδη, — ὁδὸς τοῦ Λαδὶ τρεῖς ὅτ' ἐξῆλθε,

μὲ Λημεῖον, μὲ μὴ μανδρα, — μὲ μὴ μανδρα, — μὲ μὴ μανδρα,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταρ ἄλλοτε μαμμή.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ.

ΤΥΠΟΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΗΛΡΟ ΝΗ ΟΜΩΣ